

Не дай себе з'їсти

Олександр Мінович

Зі мною разом, на одній роботі, працювали двоє хлопців-менеджерів – Русік і Дімон (скорочено від Руслан і Дмитро). Обоє – веселі, заводні, з жартами нерозлучні. А ще начитані до краю. Уявляєте: читали Кастанеду, Канта, Юма. Як вам таке?.. Я спочатку не повірив, думав, прибрехують з тими відомими письменниками-філософами, проте, перевірив – зійшлося.

Не знаю, звідки хлопці взяли те своє правило спілкування, самі вивели, чи відомі філософи підказали, але їхня психологічна установка була цікавою. Називалася вона: "Не дай себе з'їсти!". Якщо хтось захотів тебе дістати, розізлити, вивести з рівноваги, змусити нервувати, то ти маєш на це якось відреагувати. Якщо показав, що тебе дістало, розізлився, образився – вважай, що тебе з'їли-проковтнули. Якщо ж стримався, виду не подав, не відповів на злу, або їдку атаку, промовчав і лише всміхнувся, то вважай, що переміг суперника – не дав себе з'їсти. Коли ж відповів хоч трохи негативно, Дімон з Русіком зі сміхом заявляли: "Ну, як він тебе з'їв?.. Прям на очах у всіх, і не подавився! Слабачком ти себе показав!".

За твердженням хлопців, той, хто атакує, чекає саме негативної реакції у відповідь. Якщо ж умовна куля нападника не влучає в ціль, вона бумерангом вертається і вражає його самого.

Така от філософія.

Ніна Тимчик ніколи про таке правило й про таку філософію не чула. На початку дев'яностих вона проживала разом зі мною в одному бараці-гуртожитку – довжелезний тісний коридор, а з боків нього десяток дверей до кімнат. Всі зручності на вулиці, на весь гуртожиток одна спільна кухня – місце жіночого панування, куховарства та пересудів. Тут мили кісточки, їли без солі тих, хто попадався на жіночі очі з чимось цікавим або незвичним. Мили-їли безжалісно.

Ніна в цьому нещадному вертепі участі ніколи не приймала. Зазвичай, вона стояла біля своєї каструлі, помішувала в ній ложкою, аби не пригоріло. Мішаючи, постійно читала, не відривалась від книжки. Судячи з обгортки, це були любовні романи. Всі намагання сусідок втягнути її в чергове обговорення-обтесування когось – результатів не давали. Ніна була непохитною. Книжка була для неї значно важливішою за останні гуртожитські гарячі новини.

Мешканка кімнати гуртожитку за номером "1" – Вілка, на прізвисько Вілка-бомба, книжок не читала, ба більше – презирливо відносилася до тих, хто їх читає. "Робити їм нічого, краще б ділом зайнялись, чим в ті книжки носом тицятися, невже в школі читання не набридло...".

Вілка – одиначка. Кількох чоловіків мала, ні з ким не зжилася. Говорили про неї: "гарна ж зараза, хоч не дивися в її бік – так і зманить". Хлопці на Вілку, знай, задивляються, постійно хтось ночує, та ненадовго. Злий-вреднючий характер жінки

змушує їх чимдуж втікати з теплих обіймів. Дійсно: коли Вілка по-справжньому розізлиться – втікай, не стій на дорозі, роздавить, наче танком просуне, такого крику-вереску наробить, з такими лайками накинеться, що хоч під землю ховайся.

Ледь не з першого дня знайомства Вілка незлюбила Ніну. Мало того, що та книжечки почитує, але ще й компанії порядної цурається. "Строїть із себе, не знає кого... Цаца!..". Спочатку задівала Ніну тільки злегка – жартами, натяками, іронічним чимось, проте, коли ці легкі шпильки-голки результатів не дали, Вілка стала пускати в бій важку артилерію. То відключить подачу газу на Нінчину плиту, то тихенько жменю солі чи цукру в страву сипне, то сковорідку, або чайник десь закине-сховає. Однак Нінці все ніпочім, ніби не для неї старалися, вдає, що нічого не помітила. Чайник знайде, суп зготує новий, газ підключить – і знову ложкою помішує, від книжки своєї не відриваючись.

Вілку аж трясло від такого, злість бродила в ній немов дріжджі в бражці для самогону. Бродило, та все ніяк не виходило назовні, проте, спонукало до нових капостей.

Нарешті Вілка пішла на крайні міри. Їй здавалося, що такого, як вона задумала, ніхто не зможе витримати, сама точно від такого зірвалася б, неначе граната в окопі, чи точніше, як бомба, що було більш підходяще для її прізвиська.

Вілка вкинула Нінці в суп маленького вужа. Сама боялася до нього навіть торкнутися, хлопці-залицальники помогли, спіймали й впустили в ту каструлю, на яку Вілка вказала. Нінку чимось відволікли, для чогось покликали в цей час із кухні.

Вілка нетерпляче чекала повернення Ніни, ледь не підскакувала в злому бажанні почути, як Нінка почне верещати на весь гуртожиток, як нарешті вийде із себе й почне зеленіти від гніву, вийде на рівний бій за Вілкиними правилами, а тоді вже Вілка покаже їй "по чом цв'яхи на продаж".

Але не збулося. Ніна знову вдала ніби нічого не помітила, взяла каструлю й пішла виливати з неї суп у помийну яму. Мовчки, не сказавши й словечка.

Гуртожиток аж затрясся в цю хвилину, по ньому немов цунамі пройшлося, немов вибухнуло щось всередині. Це так несамовито, на все своє залізне горло, репетувала-навісніла Вілка: "Вражина! Гадюка повзуча! Ну хоч слово могла вичавити з себе, рот хоча б відкрити!.. Та заціпило тобі, чи що?.. Врж-ж-жи-на! Га-ди-нна про-кля-тта!".